

Hoofdstuk I: Hoe goed kennen we elkaar eigenlijk?

'Het kan me mijn baan kosten om een minderjarige alcohol te geven.' 'Gast, kom op nou', zei Maximilian bijna smekend tegen de barman en gaf hem een fooi van vijf euro.

De barman, die nauwelijks een aantal jaren ouder was dan Max, had het druk. De felle verlichting in de club verhulde geen enkele zweetdruppel op zijn voorhoofd. Hij leek zich even te bedenken en knipoogde daarna naar Max.

Hè hè, eindelijk. Hij had het begrepen. Max stak zijn duim omhoog in de richting van zijn vrienden, die in het midden van de zaal stonden. De muziek knetterde snoei-hard uit de speakers en het was precies de muziek waar Max van hield. Lekkere harde rave muziek.

De barman zette de drankjes klaar.

'En?' riep Kyle, die met grote ogen en een hoopvolle blik naar Max toe was komen lopen.

'Gefixt', zei Max met een glimlach.

'My man!' zei Kyle.

Maximilian, meestal gewoon afgekort tot Max, was gisteren zeventien geworden en wilde daarom zijn vrienden op iets extra's trakteren. Een feestje geven aan het eind van december was moeilijk, want iedereen had dan wel iets gepland. Daarom hield hij pas een feestje als zijn beste vriend Kyle jarig was: in mei. Voor nu trakteerde hij op een drankje in de club.

'Mensen, het is bijna middernacht!' riep Angelique opgetogen.

Daar kwamen de drankjes, precies op tijd. Max had bubbels besteld voor iedereen, omdat het oudejaarsavond was. Echte champagne was het niet, want het kwam niet uit de champagnestreek, dat had hij geleerd op zijn werk. Dit was cava, maar dat wist en boeide toch niemand, zeker niet na al die andere drankjes. Max raakte in gedachten verzonken. Dat gebeurde wel vaker. Hij dacht aan komend jaar. Hopelijk zou het beter zijn dan het vorige. Hij had tenslotte zijn been gebroken, waardoor hij een hele lange tijd niet had kunnen zwemmen of fietsen, zijn geliefde sporten. En daarna het nieuws dat de nieuwe vriend van zijn moeder, Peter, bij hen introk... Wat een klootzak. Hij was nog geen dag ingetrokken of hij moest al zo nodig zijn gezag laten gelden. Zijn dochter Peggy, die uiteraard ook bij Max' moeder in trok, wilde naar een feestje die avond en Peter zei: 'Daar komt niks van in.'

'Maar pap...', sputterde ze nog tegen.

Zijn antwoord stond vast. 'Nee is nee en ik zeg het niet nog een keer.'

Hoe zijn moeder zich had laten inpalmen door die man was voor Max tot nu toe een raadsel. Hij ging af en toe flink hard tekeer. Niet alleen tegen Peggy, maar ook tegen Max. Max negeerde hem dan, want hij was tenslotte niet zijn vader.

Zo ging het ook een paar weken geleden, voor het stappen.

'Nee Max, op tijd thuis zijn!'

'Ik kom thuis als ik dat wil. Geef me één goeie reden', zei Max.

'Ik hoef jou geen reden te geven. Het is gewoon zoals ik het zeg.'

Barst toch, dacht Max toen.

Maar toen hij vragend naar zijn moeder keek deed ze haar handen onschuldig omhoog, alsof ze wilde zeggen dat ze er ook niks aan kon doen.

'Mam, ik ben jouw kind, niet het zijne! Iedereen mag het!'

Peter kwam er alweer tussen, voordat zijn moeder iets kon zeggen.

'Je doet wat ik gezegd heb, begrepen?!'

Max besloot meestal om niet te luisteren. Op zo'n moment wilde Max liever bij zijn pa wonen, maar dat ging nou eenmaal niet, omdat zijn moeder dat recht had en omdat het zo tijdens de scheiding was bepaald. Zonder dat hem iets gevraagd was.

'Maxxie, kom nou!' riep Angelique vanaf de dansvloer. Weer eens verzonken in zijn gedachten was hij de tijd vergeten. Hij pakte snel een glas van de nepchampagne en was nog net op tijd om 'Happy New Year' te zeggen. Hij proostte met iedereen en dronk van zijn champagne. Dat het maar een geweldig jaar mag worden, dacht hij.

Kyle sprong om zijn nek en zei: 'Man, die chick kijkt de hele avond al naar je, ben je blind?'

'Welke chick?' vroeg Max.

Hij moest lachen, maar van binnen kon hij wel janken.

'Die daar', wees Kyle met zijn ogen.

Het was inderdaad een mooi meisje. Ze keek Max recht in de ogen en wendde daarna haar ogen weer af. Toen, stiekem, keek ze weer even. Ze zag er heel goed uit. Ze had halflange donkere haren, ze was mooi gevormd, vrij lang met een perzikkleurig huidje en lichtrode blosjes. Ze had ook een paar sproetjes boven haar wangen, maar het meeste vielen haar glinsterende donkerblauwe ogen op die ze zelfs in deze donkere ruimte goed kon zien. Toen Max haar aankeek, keek zij snel weg. Wat schattig. Maar zoals altijd deed het hem verder totaal niets.

Waarom moest uitgerekend hij nou ook weer homo zijn!? Zou dat nog kunnen veranderen misschien? Nee, anders had hij al lang iets moeten merken. Dan had hij allang een meisje leuk gevonden.

'Nou zeg, wat een rare avond', zei Max.

Zijn vader zuchtte diep en voordat ze de straat uit waren, stopte hij met lopen.

'Wat is er?' vroeg Max.

Weer zuchtte zijn vader. Hij leunde tegen een elektriciteitskast aan en Max ging er op zitten.

'Het gaat niet zo goed met opa.'

'Hoezo niet, het gaat toch prima?'

'Dat klopt, maar dat gaat waarschijnlijk snel veranderen. Opa is ziek, maar beseft het zelf nog niet of het dringt in ieder geval nog niet tot hem door. Hij gaat niet heel lang meer leven... Sorry Max...'

Max slikte en dacht na. Een halve minuut bleef het stil.

'Hoe... Wat... Hoe lang dan?'

'Ze zeggen nog maximaal een jaar.'

Plots stond Max op en zei: 'Ik moet gaan.'

'Maximilian, wacht nou even.'

Hij luisterde niet en stapte op de fiets.

Eenmaal thuis ging hij meteen naar zijn kamer. Hij pakte zijn koptelefoon. Dit keer niet de stampende beats die hij normaal gesproken luisterde, maar meer dramatische lyrics. Hij voelde zich ongelukkig. Niets, maar dan ook niets klopte. Niets kon gewoon goed gaan. De realist in hem wist dat dat niet waar was. School ging goed, sport ging goed, maar toch. Een traan schoof over zijn wang. Het voelde alsof hij vandaag een beetje was gestorven. Hij sloot zijn ogen en voelde de traan rollen. Hij stelde zich voor dat in die traan alles zat dat er vandaag was gestorven in hem.

De volgende ochtend lag hij naar het plafond te staren. Hij had geen oog dicht gedaan. Hij keek naar zijn kussen. De traan was verdampt. Het voelde symbolisch. Max glimlachte.

Hij was maar net op tijd bij de bus. Hij stapte in, maar ging niet helemaal achterin zitten. Hij hield daar niet van. Iedereen vond het altijd cool om helemaal achterin te gaan zitten, maar Max niet. Als iedereen het deed, deed Max het juist niet. Kyle en hij praatten in ieder geval met elkaar voor de les, al was het nog wel een beetje met een bepaalde spanning. Angelique had hem geholpen met de zogenaamde vragen die hij moest gaan stellen later. Hij had het lijstje klaar.

In de volgende pauze sprak hij weer met Kyle. Max keek naar de grond, een beetje beschaamd. Hij wist dat hij koppig was geweest en zei: 'Je hebt gelijk, Kyle, maar ik weet het gewoon even niet. Ik weet helemaal niks meer zeker. Straks denkt iedereen dat ik weer nee zeg en dan...'